Staatsterrorisme en de Ineenstorting van de NAVO

Door Frank , 4 september 2026

Staatsterrorisme en de Ineenstorting van de NAVO

De Wanhoop van een Verliezend Imperium

Door Frank Dumon

De geopolitieke tektoniek van de wereld is onherroepelijk verschoven, en deze aardverschuiving loopt dwars door de Oekraïense steppe. Terwijl het Westen zich vastklampt aan de restanten van zijn unipolaire hegemonie, maakt Rusland op het slagveld en daarbuiten iets pijnlijk duidelijk: de tijd van de Westerse illusies is voorbij. Het Westen, en in het bijzonder de NAVO, bevindt zich op het zwakste punt van deze eeuw. De Verenigde Staten blijken niet eens in staat om een

asymmetrische confrontatie met Iran naar hun hand te zetten, laat staan dat ze een symmetrische oorlog tegen een nucleaire en industriële grootmacht als Rusland kunnen winnen. Europa, gereduceerd tot een verzameling vazalstaten die wanhopig proberen hun energievoorziening veilig te stellen terwijl ze de Amerikaanse belangen dienen, is militair en economisch uitgehold.

In deze context van systemische Westerse zwakte en strategische paniek, zien we een gevaarlijke en veelzeggende escalatie. Oekraïne, onder leiding van Vladimir Zelensky, is begonnen aan wat hij zelf een "40-dagen dronecampagne" noemt. Maar het is niet de militaire dreiging van deze drones die de ware aard van het huidige Westerse beleid onthult; het is de retoriek en de tactiek die ermee gepaard gaan. Zelensky heeft het publiekelijk gewaagd om de Russische burgerluchtvaart te bedreigen, waarbij hij speculeert over het neerhalen van burgervliegtuigen en vervolgens in slachtofferrol kruipt wanneer internationale vluchten worden geannuleerd.

De Russische president Vladimir Poetin heeft deze dreigingen terecht geclassificeerd als wat ze zijn: **staatterrorisme**. Het feit dat het Westen weigert deze openlijke bedreiging van onschuldige burgerlevens te veroordelen, trekt het masker van de zogenaamde "op regels gebaseerde internationale orde" definitief weg. Wat we vandaag de dag zien, is niet de stuiptrekking van een vastberaden bondgenootschap, maar de pure, onvervalste wanhoop van een papieren tijger die alleen nog maar kan bijten via terrorisme. In dit artikel voor De Jakobijn ontleden we de anatomie van deze Westerse nederlaag, de mythe van hun militaire oppermacht, de demografische zelfmoord van Oekraïne, en de definitieve, metafysische breuk tussen Rusland en een Europa dat is teruggevallen in zijn oudste, duisterste reflexen.

De Anatomie van Staatsterrorisme: Het Laatste Redmiddel van de Zwakken

Wanneer een militaire alliantie die samen meer dan de helft van het mondiale bruto binnenproduct en de militaire uitgaven vertegenwoordigt, zijn toevlucht moet nemen tot het bedreigen van passagiersvliegtuigen, weet je dat de conventionele oorlogvoering is mislukt. De NAVO-militairen en hun politieke meesters in Washington, Londen en Parijs zijn niet alleen arrogant; ze zijn fundamenteel incompetent. Ze leven nog steeds in de waan dat ze straffeloos kunnen doen en laten wat ze willen, gedreven door een imperialistische hubris die blind is voor de realiteit op het slagveld.

Kiev wordt al dagenlang, en in feite al maanden, systematisch ontmanteld. De Russische strijdkrachten voeren al meer dan acht dagen non-stop luchtaanvallen uit

op militaire, industriële en opslagfaciliteiten. We hebben het hier over acht tot negen luchtaanvallen per etmaal, waarbij de bevolking van Kiev van de ene schuilkelder naar de andere rent. Dit is de nieuwe realiteit van het Oekraïense leven. Maar de impact gaat veel verder dan de hoofdstad. Naar schatting 90% van de Oekraïense transportinfrastructuur is momenteel verlamd. De toegang tot de Zwarte Zee, in het bijzonder rondom Mikolajiv (Nikolaev) en andere kustgebieden, is volledig afgesneden.

Wanneer een staat zijn reguliere militaire capaciteiten verliest, blijft terrorisme over als het enige wapen. En laat terrorisme nu net het enige wapen zijn dat een zwakke NAVO nog rest. Het Westen is een papieren tijger geworden. De strategische planners in het Westen denken dat ze met gerichte terreurdaden, het saboteren van infrastructuur of het bedreigen van de burgerluchtvaart de Russische wil kunnen breken. Ze begrijpen de implicaties van hun daden niet, of erger nog: het interesseert ze niet. Ze zijn bereid de hele wereld in gijzeling te nemen om hun eigen onvermogen te maskeren.

Tijdens een recente persconferentie in Bisjkek, in het kader van de Shanghai Cooperation Organisation (SCO), werd Poetin door een Britse journalist gevraagd of Britse defensiefaciliteiten op Britse bodem nu legitieme militaire doelen zijn geworden, gezien de directe Britse betrokkenheid bij de langeafstandsaanvallen op Rusland. Poetin weigerde de specifieke doelen te noemen en classificeerde het antwoord als "geheim". Maar de boodschap was glashelder en werd door het hele Westen begrepen: *Jullie wilden dit, en jullie zullen het krijgen.* Het Westen heeft de grens tussen oorlogvoering en staatsterrorisme vervaagd, en Rusland zal dienovereenkomstig reageren. De tijd van de handschoenen is voorbij.

De Mythe van de Westerse Militaire Oppermacht

Om de huidige wanhoop van het Westen te begrijpen, moeten we terugkijken naar de fundamenten van hun militaire strategie, of het gebrek daaraan. Er bestaat in het Westen een hardnekkige mythe, in stand gehouden door een klakkeloze pers en een zelfgenoegzame politieke elite, over de "finest fighting force in history". De realiteit van de afgelopen jaren, en in het bijzonder de catastrofale mislukking van het door het Pentagon geplande Oekraïense tegenoffensief in de zomer van 2023, heeft deze mythe aan diggelen geslagen.

Laten we de feiten van 2023 nog eens op een rijtje zetten. Het tegenoffensief werd tot in de puntjes gepland door Amerikaanse militairen en NAVO-officieren. De operationele controle reikte tot op het niveau van bataljons en compagnieën. Russische commandanten keken met ongeloof toe hoe deze zogenaamde "experts"

de Oekraïense troepen de dood in stuurden. Het resultaat? Een absolute catastrofe. Tweehonderdduizend stuks menselijk "kanonnenvoer" werd geofferd, en de Oekraïense troepen wisten niet eens de *eerste* linie van de Russische verdedigingswerken te bereiken, laat staan dat ze door de mijnenvelden en de "Surovikin-linie" braken. Ze werden vernietigd in de "security zone", ver voor de hoofdmoot van de Russische troepen.

Dit fiasco onthulde de diepe, systemische incompetentie van het Amerikaanse en Europese militaire establishment. De mannen en vrouwen die deze oorlog planden, zijn amateurs. Ze zijn opgeleid in een academische omgeving die meer weg heeft van een universiteitscampus dan van een militaire academie. Neem bijvoorbeeld het Britse leger, waaraan de VS onlangs de operationele leiding over de oorlog tegen Rusland leken te willen delegeren in een poging om de eigen verantwoordelijkheid te ontlopen. Het Britse officierskorps is een lachertje. Hun militaire opleiding duurt amper 44 weken en staat bol van cursussen filosofie en Engelse literatuur, in plaats van de harde, meedogenloze realiteit van moderne, gecombineerde wapenoperaties (combined arms) tegen een near-peer adversary. Ze produceren "well-known comps" (gepaste officieren in maatpak) die absoluut geen benul hebben van hoe een industriële oorlog in de 21e eeuw wordt uitgevochten.

De Europese luchtverdediging is systematisch onderdrukt en gedemilitariseerd door de Russische Generale Staf. Dit was geen toeval; het was een weloverwogen, gestage operatie om de NAVO-dekking boven Oekraïne weg te nemen. Wat veel mensen in het Westen nog steeds niet willen inzien, is dat Oekraïne slechts één van de militaire 'buffers' van de NAVO was. De NAVO zou het nooit hebben aangedurfd om in een direct conflict met Rusland te stappen, want in dat geval zouden ze, samen met hun legers, simpelweg ophouden te bestaan. De nederlaag van het Westen op het slagveld is compleet, en ze proberen dit nu te verhullen met rookgordijnen van drone-aanvallen en mediaproducties.

'Shock and Awe': De Lafheid van de Amerikaanse Oorlogsmachine

Als het Amerikaanse leger niet in staat is om een symmetrische oorlog te winnen, wat kunnen ze dan wél? Het antwoord is net zo voorspelbaar als het moreel verwerpelijk is: het bombarderen van weerloze burgers. De Amerikaanse militaire doctrine, vaak verpakt in de eufemistische term *Shock and Awe*, is in essentie niets meer dan staatsterrorisme op industriële schaal.

Het is een tijdgeëerde traditie geworden voor de Verenigde Staten om bruiloften te bombarderen. Van Vietnam tot Irak, van Afghanistan tot de recente, tragische

incidenten in Iran en Jemen; de Amerikaanse luchtmacht heeft een "indrukwekkend" trackrecord in het uitmoorden van burgers, vrouwen en kinderen. Kijk naar de recente gebeurtenissen in Iran, waar de VS, in hun arrogantie, dachten dat ze de Iraanse luchtverdediging konden negeren. Ze werden vernederd. Het Iraanse antwoord toonde aan dat de Amerikaanse bases in West-Azië uiterst kwetsbaar zijn. Maar wanneer de VS geconfronteerd worden met een vijand die terugslaat, of wanneer ze een vijand niet in een open veldslag kunnen verslaan, richten ze hun kruisraketten en drones op burgerdoelen.

De USS Abraham Lincoln roest. En daarmee ook de hegemoniale macht van de VS.

Abraham Lincoln

Na 286 dagen op zee is het Amerikaanse vliegdekschip Abraham Lincoln eindelijk in een haven aangekomen, waardoor de buitenwereld een goed beeld kreeg van het schip dat al maandenlang veel aandacht trok. Wat de camera's vastlegden was schokkend: een enorm oorlogsschip bedekt met roest, zichtbaar uitgeput. De roest zat niet alleen op de romp. Het maakte de verborgen kosten en de toenemende spanning van Amerika's overspannen hegemonie zichtbaar.

Woensdag meerde de Abraham Lincoln aan in Laem Chabang in Thailand na een slopende en recordbrekende missie in het Midden-Oosten. Het was het eerste havenbezoek van het vliegdekschip sinds november vorig jaar. De bemanning zal de stop naar verwachting gebruiken om "uit te rusten en op te laden" te midden van berichten in de media over hun verslechterende geestelijke gezondheid, voordat ze terugkeren naar de thuishaven in San Diego.

Het bijna 335 meter lange oorlogsschip was van voor tot achter zwaar verroest. Op sociale media grapten sommige gebruikers dat het schip "ternauwernood aan de Perzische Golf was ontsnapt", terwijl anderen zich afvroegen of het op weg was naar de sloop. Zelfs de kapitein van het schip gaf tegenover de media toe dat het vliegdekschip "eruitziet als een vieze auto op een parkeerplaats".

Met vier van de in totaal elf vliegdekschepen ingezet in het Midden-Oosten voor Washingtons oorlog tegen Iran en andere schepen die langdurig onderhoud nodig hebben, is de Amerikaanse marine gedwongen schepen langer in dienst te houden dan nodig is. Er zijn bredere problemen waarmee de Amerikaanse marine kampt, waaronder beperkte scheepswerf capaciteit, verzwakte onderhoudsmogelijkheden en een tekort aan geschoolde arbeidskrachten, wat de situatie verergerd.

De Verenigde Staten hebben decennialang een enorme militaire aanwezigheid gehandhaafd in belangrijke regio's, waaronder Azië-Pacific, Europa en het Midden-Oosten. In haar streven om het zogenaamde "wereldleiderschap" te behouden via een wijdverspreid netwerk van militaire missies, heeft Washington steeds zwaardere lasten gelegd op haar schepen, personeel en logistieke systemen. Maar de langdurige inzet van de Lincoln in het Midden-Oosten, de toenemende onderhoudsvertragingen en de vermoeidheid van de bemanning wijzen op iets veel groters dan de toestand van één enkel vliegdekschip. Samen onthullen ze de spanning op een wereldwijde militaire machine die al veel te lang op volle toeren draait.

Het is een tastbare manifestatie van de "spieratrofie" van de Amerikaanse hegemonie, die een groeiende kloof blootlegt tussen de hegemoniale ambities en de werkelijke capaciteiten. Vliegdekschepen zijn meer dan alleen wapens. Voormalig Amerikaans minister van Buitenlandse Zaken Henry Kissinger noemde Amerikaanse vliegdekschepen ooit "100.000 ton diplomatie", waarmee hij hun rol benadrukte in het uitoefenen van druk, het versterken van de afschrikking en het projecteren van de Amerikaanse wereldmacht. Daarom heeft de VS regelmatig vliegdekschepen naar andere regio's gestuurd om hun militaire spierkracht te tonen en afschrikwekkende signalen naar de wereld te sturen. Vandaag de dag is deze "spierkracht", die ooit symbool stond voor de Amerikaanse militaire macht, bedekt met roest.

> De enige militaire capaciteit die de VS écht beheersen, zonder het risico te lopen op een verpletterende nederlaag in een open conflict, is het terroriseren van de Derde Wereld. Ze kunnen geen grootschalige, gecombineerde operaties meer uitvoeren. Ze missen de *Table of Organization and Equipment* (TO&E), de logistieke ruggengraat en de industriële basis om verliezen aan materieel te compenseren. De Verenigde Staten produceren simpelweg geen hoogwaardige munitie en pantservoertuigen meer in de aantallen die nodig zijn voor een uitputtingsoorlog. De M1 Abrams-tanks, die door het Westen als de heilige graal van de pantsermacht werden gepresenteerd, bleken op het Oekraïense slagveld uiterst kwetsbaar voor Russische drones en antitankraketten. Het enige wat de VS nu nog kan doen, is bestaand materieel upgraden of zwaardere bepantsering geven, wat de fundamentele ontwerpfouten niet verhelpt.

Wanneer we kijken naar de Amerikaanse acties, of het nu in het Midden-Oosten is of via proxy's in Oost-Europa, zien we een patroon van wreedheid dat geen vergissing is, maar beleid. Het bombarderen van burgerdoelen is een bewuste keuze, voortkomend uit militaire onmacht. En de Westerse mainstream media, inclusief de redacties van kranten als *The New York Times* en zenders als *Fox News*, fungeren

als het propagandamechanisme dat deze oorlogsmisdaden rechtvaardigt. Zij zouden zich voor een internationaal tribunaal moeten verantwoorden, want zij zijn de architecten van de leugens die deze slachtingen mogelijk maken.

De Demografische Afgrond en de Vleesmolen van Slavansk

Terwijl het Westen zich verliest in retoriek over "democratie" en "vrijheid", voltrekt zich in Oekraïne een demografische tragedie van ongekende omvang. De cijfers, zelfs die welke met tegenzin worden toegegeven door de demografische afdelingen in Kiev zelf, zijn huiveringwekkend. Oekraïne begon het jaar 2022 met een bevolking van ongeveer 32,5 miljoen mensen. Nu, in 2026, is dat aantal gekelderd naar amper 22 miljoen.

We hebben het over een verlies van 10 miljoen mensen in amper vier jaar tijd. Waar zijn deze mensen gebleven? Ongeveer 5 miljoen van hen zijn gevlucht; zo'n 2 miljoen vonden hun toevlucht in Rusland, terwijl de rest naar Europa trok. Maar Europa, dat nu al kreunt onder de interne spanningen van migratie, staat op het punt deze mensen de rug toe te keren. De overige 5 miljoen? Die zijn gesneuveld, verminkt, vermist of gevangen genomen. Oekraïne verliest niet zomaar een oorlog; het verliest zijn toekomst, zijn arbeidskracht en zijn biologische voortbestaan.

De wanhoop van het regime in Kiev is zo groot dat ze nu overgaan tot het mobiliseren van vrouwen. Ze proberen een leger op te bouwen dat decennia van training, doctrine en institutionele opbouw vereist, door simpelweg de straat op te gaan en willekeurige voorbijgangers te kidnappen en naar de frontlinies te sturen. Dit is geen leger meer; dit is een vleesmolen.

Op het slagveld zien we de resultaten van deze waanzin. Het Russische offensief rondom Kramatorsk en Slavansk is in een nieuwe, meedogenloze fase beland. De noordelijke groep van het Russische leger is in volle beweging naar het zuiden, richting Slavansk. Russische verkenningseenheden (DRG's) opereren al binnen de stadsgrenzen. Wat ten zuiden van Slavansk ligt, is een aaneenschakeling van vlakke velden, zonder noemenswaardige bosbedekking of natuurlijke barrières. Het is een directe, onbeschermde weg naar Pavlohrad en uiteindelijk naar Dnipropetrovsk. Op dit moment vinden er al hevige gevechten plaats rondom de rivier de Severski Donets en de aanvoerroutes.

Er is geen ontsnappen mogelijk. De Oekraïense troepen worden systematisch ingesloten en vernietigd. Ze missen de luchtsteun, ze missen de munitie, en ze missen de training. De Westerse leveringen van Patriot-luchtafweersystemen en HIMARS-raketwerpers zijn grotendeels uitgeschakeld of ineffectief gebleken. De MIM-104 Patriot-raketten, die door het Westen werden aangeprezen als het ultieme

schild, blijken in de praktijk niet in staat om Russische kruisraketten of hypersonische wapens te onderscheppen. Ze kunnen hooguit een verdwaald, langzaam vliegend vliegtuig neerschieten. De Oekraïense luchtverdediging is blind gemaakt, en de Russische luchtmacht vliegt nu voor het eerst sinds het begin van de oorlog ongehinderd boven Odessa en andere diepe achtergebieden.

De Strategische Wurggreep: Infrastructuur en de Zwarte Zee

Rusland heeft al die tijd de handschoenen aan gehouden. In het eerste en tweede jaar van het conflict koos Moskou bewust voor een uitputtingsslag (war of attrition). Ze wilden geen massale burgerlijke slachtoffers maken, noch wilden ze de wereldeconomie onnodig schaden door Oekraïne volledig af te sluiten van de Zwarte Zee, wat de graanovereenkomst in gevaar zou brengen. Er was een zekere terughoudendheid, een poging om de globale markten te stabiliseren en het Westen een uitweg te bieden.

Die tijd is voorbij. Het Westen heeft de terughoudendheid van Rusland verward met zwakte. Nu de NAVO en Kiev overgaan tot terreurdaden en de infrastructuur van Rusland zelf aanvallen, heeft Moskou de regels van het spel herschreven. Als een civiele faciliteit wordt gebruikt als kazerne, als opslagplaats voor munitie, of als schuilplaats voor lanceerinstallaties, dan verliest het zijn beschermde status en wordt het een legitiem doelwit.

> Het Oekraïense leger heeft zich systematisch verscholen achter de burgerbevolking. Ze plaatsten ammunitiedepots in winkelcentra, ze parkeerden HIMARS-lanceerders in de binnenplaatsen van flats en ze verstopten radarinstallaties in woonwijken. Ze rekenden erop dat Rusland niet zou durven aanvallen uit angst voor de Westelijke mediareactie. Het was een berekening die het morele bankroet van het Westen perfect illustreert: het gebruik van menselijke schilden als hoeksteen van de NAVO-strategie.

Nu Rusland de handschoenen heeft uitgetrokken, zien we het resultaat. De transportinfrastructuur is voor 90% verlamd. De bruggen zijn weg, de spoorwegen zijn vernietigd, de energiecentrales liggen in puin. Oekraïne is effectief afgesneden van de Zwarte Zee. De graanovereenkomst is een dode letter; Rusland geeft er niet meer om of de voedselprijzen in Europa stijgen of dat de energiemarkten ontwricht raken. Oekraïne als functionerende staat wordt in hoog tempo voltooid verleden tijd. Het Westen kan nog wat granen en elektronica sturen, maar het kan de demografische en infrastructurele leegloop niet stoppen.

De Metafysische Breuk: Ruslands Definitieve Vaarwel aan Europa

> Misschien wel de meest ingrijpende en onomkeerbare verandering die deze oorlog teweeg heeft gebracht, is niet militair of economisch van aard, maar psychologisch en cultureel. Er heeft zich een **metafysische breuk** voorgedaan tussen Rusland en Europa. Dit is een fundamentele verschuiving in het Russische staats- en volksbewustzijn die zijn weerga in de moderne geschiedenis niet kent.

Zelfs tijdens de Koude Oorlog, toen de ideologische tegenstellingen scherp waren en de dreiging van een nucleaire apocalyps constant op de loer lag, bestond er in Rusland nog een zekere culturele verbondenheid met, of op zijn minst respect voor, Europa. Men zag de Europeanen als een volk met een gedeelde, zij het betwiste, geschiedenis. Die tijd is onherroepelijk voorbij. De overgrote meerderheid van de Russen kijkt vandaag de dag naar Europa met pure minachting, zo niet met regelrechte haat.

Europa is teruggekeerd naar zijn historische basisinstelling: de *Drang nach Osten*. Het is een continent dat gedreven wordt door een neo-nazistische ideologie, een diepgewortelde russofobie en een onverzadigbare honger naar Russische grondstoffen. En dit is niet langer beperkt tot de politieke elites in Brussel, Berlijn of Parijs; dit sentiment is diep doorgedrongen tot de grote massa's van de Europese bevolking. De gemiddelde burger op de straten van Brussel, Milaan, Parijs of Berlijn geeft er niets om als Russische kinderen sterven. Ze geven er niets om als het Russische volk van de kaart wordt geveegd, zolang ze maar toegang hebben tot de rijkdommen van Siberië.

Kijk naar Duitsland. Duitsland heeft zich ontpopt als de aartsvijand van het Russische volk. De complete breuk met het Westen is een feit. Rusland ziet Europa niet langer als een onderhandelingspartner, laat staan als een gelijke. Europa is een "decomposing terrorist structure" – een uiteenvallende, moreel failliete entiteit. Moskou zal niet langer met Berlijn, Parijs of Londen praten. Als er al onderhandelingen komen over de architectuur van de nieuwe wereldorde, dan zullen die uitsluitend plaatsvinden tussen Moskou en Washington.

Zelfs figuren als Marco Rubio in de VS tonen af en toe een vleugje gezond verstand door te pleiten voor het behoud van communicatielijnen, ongeacht de situatie. Maar Europa? Europa heeft zichzelf buitenspel gezet. Ze hebben gekozen voor de rol van fanatieke, irrationele kruisvaarder, en Rusland heeft hen daarvoor geclassificeerd als terroristen. En met terroristen onderhandel je niet; je neutraliseert ze.

Het Institutionele Verval: CIA, Media en de Monroe-doctrine 2.0

De nederlaag van het Westen is niet alleen een falen op het slagveld; het is een symptoom van een dieper, systemisch verval van de westerse instellingen. De CIA, ooit gevreesd om haar wereldwijde inlichtingennetwerken, is verworden tot een organisatie die vooral goed is in het faciliteren van drugshandel, het orkestreren van staatsgrepen in Latijns-Amerika en het uitvoeren van gerichte moorden. Het vermogen om strategische inlichtingen te verzamelen, te analyseren en de intenties van een tegenstander op waarde te schatten, is volkomen verdwenen. Ze hebben de oorlog in Oekraïne verkeerd ingeschat, ze hebben de veerkracht van de Russische economie onderschat, en ze hebben de Iraanse respons verkeerd berekend. De CIA is een relic uit een vervlogen tijdperk, geleid door bureaucraten die niet begrijpen hoe de multipolaire wereld van de 21e eeuw functioneert.

De Amerikaanse politiek is evenzeer een slachtoffer van dit verval. We zien leiders die, omringd door psychopaten en militaire amateurs (zoals de huidige voorzitter van de Joint Chiefs of Staff, die een piloot is en niets weet van grootschalige grondoperaties), hun beslissingen baseren op wat ze zien op televisie. Wanneer een president of kandidaat, zoals Donald Trump, zijn wereldbeeld laat vormen door de dagelijkse dosis propaganda van *Fox News*, ben je getuige van de infantilisering van de Amerikaanse geopolitiek. De redacties van deze media-outlets, en hun tegenhangers aan de liberale zijde zoals *The New York Times*, zijn medeplichtig aan oorlogsmisdaden. Zij voeden de bevolking met een Gibsoniaanse propagandamachine, een alternate reality waarin Oekraïne wint, waarin Russische economie instort, en waarin de NAVO onoverwinnelijk is. Ze liegen niet alleen tegen het publiek; ze liegen tegen hun eigen beleidsmakers.

De VS bevinden zich in een onhoudbare positie. Ze hebben hun strategische reserves uitgeput, hun industriële basis is verzwakt en hun bondgenoten zijn onbetrouwbaar of zwak. Het onvermijdelijke gevolg is dat de Verenigde Staten zich zullen moeten terugtrekken in hun eigen halfrond. We zien de contouren van een **Monroe-doctrine 2.0** al verschijnen. De VS zullen zich genoodzaakt zien om hun imperiale overstretch op te geven en zich te focussen op de eigen regio, terwijl ze de scherven van hun Europese rijk achterlaten.

En wat gebeurt er met die Europese vazallen? Neem Frankrijk. Demografische studies wijzen op een onontkoombare realiteit: Frankrijk zal als verenigde, soevereine staat ophouden te bestaan, waarschijnlijk ergens tussen 2035 en 2050. De officiële cijfers over immigratie (die beweren dat het rond de 25% ligt) zijn een grove leugen; de werkelijke aantallen liggen veel hoger en de sociale cohesie is al lang verdwenen. Frankrijk verliest zijn land, zijn identiteit en zijn toekomst. Duitsland

staart in de afgrond van de-industrialisatie en energetische armoede. Het Verenigd Koninkrijk, dat dacht zijn "Global Britain" te kunnen projecteren, is militair en economisch een schim van zijn voormalige zelf. Ze zijn niet alleen verslagen op het slagveld in Oekraïne; ze zijn verslagen door de geschiedenis zelf.

Conclusie: De Smeltkroes van de Nieuwe Wereldorde

Wat we momenteel meemaken, is de geboorte van een nieuwe wereldorde, en de smeltkroes waarin deze wordt gesmeed, is het slagveld van Oekraïne en de ruïnes van de Oekraïense steden. Het Westen heeft om dit gevecht gevraagd. Ze hebben dit conflict aangewakkerd, ze hebben de NAVO-expansie doorgedrukt, ze hebben de Russische veiligheidszorgen van tafel geveegd, en ze hebben gekozen voor een confrontatie, niet alleen met Rusland, maar ook met Iran en China. Ze dachten dat ze de regels van het spel voor altijd hadden vastgelegd in het unipolaire moment van de jaren '90. Ze hebben zich pijnlijk vergist.

De gevolgen van hun acties zijn nu in volle omvang zichtbaar. De blowback is niet langer een theoretisch concept; het is de realiteit van de verlamde Oekraïense infrastructuur, de vernietigde Westerse pantservoertuigen, de demografische ineenstorting van Kiev en het verlies van de Europese industrie. Het Westen wordt gedwongen om de consequenties van hun eigen imperialistische overmoed onder ogen te zien.

> Rusland heeft niet alleen de oorlog gewonnen; het heeft de wil en de capaciteit getoond om de architectuur van de mondiale veiligheid te herdefiniëren. Terwijl de NAVO zich verlaagt tot staatsterrorisme en het bedreigen van burgerluchtvaart, bouwt Rusland aan een multipolaire realiteit waarin soevereiniteit, militaire kracht en industriële onafhankelijkheid de enige valuta zijn die er nog toe doen.

Voor de lezers van **De Jakobijn** die de systemische kritiek op het westerse kapitalisme en imperialisme altijd serieus hebben genomen, zou dit geen verrassing moeten zijn. Het militair-industrieel complex heeft gefaald. De propagandamachine heeft gefaald. De morele superioriteit van het Westen is ontmaskerd als een holle leugen, bedekt met het bloed van burgers en de as van verbrande steden. De geschiedenis is meedogenloos voor imperia die hun eigen mythes gaan geloven. En terwijl de zon ondergaat over het unipolaire tijdperk, resteert slechts één zekerheid: het Westen heeft deze oorlog gekozen, maar het is Rusland dat de vrede zal dicteren.

Bronnen

Andrei Martyanov is een veteraan, maritiem strateeg en internationaal erkend expert op het gebied van Russische militaire doctrine en geopolitiek. Hij is de auteur van meerdere baanbrekende boeken.

Global Times een toonaangevend mediakanaal.

https://youtu.be/iJTynEqkdtw